

zijn. U wenscht nu te weten, welke ziekte dit is en of er nog kans op genezing bestaat.

Tabes is de Latijnsche naam voor *ruggemergstering*, een der meest voorkomende ziekten van het ruggemerg, die gewoonlijk bij mannen tusschen het 30ste en 50ste levensjaar voorkomt. Zij heeft niets met tuberculose gemeen, zooals de naam zou kunnen doen denken, maar bestaat in een langzamerhand toenemende onttaarding van het ruggemerg, die zich in 't begin uit in hevige pijnen in de beenen, de heupen, den rug, en in 't verdere verloop openbaart in onbeholpen, waggelenden gang, en eindigt met verlamming en volslagen hulpeloosheid. Niet altijd is de ziekte ongeneeslijk; door gepaste homoeopathische middelen, toepassing van zwakke galvanische stroomen en baden in Gastein of Nauheim kan het althans gelukken, de ziekte in haar begin te stuiten of ten minste aanmerkelijk te beteren. Van *Phosphorus* in de 6de decimale verdunning hebben wij af en toe goede resultaten gezien; als uw dokter dus verklaart, er niets meer aan te kunnen doen, kan het geen kwaad, dit middel te probeeren. Het dragen van een lijfgordel met zwavel om de heupen, dat u zelf vroeger tegen zenuwpijnen geholpen heeft, kan ook in dit geval zonder nadeel beproefd worden. Of het wat helpen zal, is een andere vraag, die wij geneigd zijn ontkennend te beantwoorden.

Mej. K. H. te V. — De homoeopathische complexe middelen van Dr. Ponzio in Parijs zijn ons niet direct bekend; wij kunnen er dus ook niet over oordeelen of zij aan te bevelen zijn. Het combineeren van verschillende homoeopathische geneesmiddelen in een bepaald ziektegeval, is eigenlijk niet geheel in overeenstemming met de grondbeginselen der homoeopathie, die de principieele toepassing van het enkelvoudige middel verlangen; een hardnekkig vasthouden aan een theorie is echter, vooral bij de behandeling van ziekten niet op zijn plaats, en zoo moet dan ook de homoeopathische arts vrijheid hebben, in bepaalde gevallen zoogenaamde complexmiddelen aan te wenden, als hij daardoor snellere of betere resultaten dan met een enkelvoudig middel meent te kunnen verkrijgen.

M. A. C. te H. — Tegen *haemorrhoiden* raden wij het afwisselend gebruik van *Nux vomica D 4* en *Sulfur D 6* in verwrijving aan, van elk middel een dosis per dag gedurende 14 dagen, dan een pauze van 14 dagen en zoo noodig herhaling. Verder raden wij koude wasschingen, koude zitbaden (van twee minuten duur) en het gebruik van groenten, vruchten, bruin brood en Grahambrood aan. Bij bloedingen en ontstekingen hebben compressen met verdunde Hamamelis-tinktuur en Hamameliszalf een goede uitwerking. De leefwijze mag niet uitsluitend zittend zijn; veel lichaamsbeweging is dienstig, vooral wandelen.

W. V. te A. — De bij u geregeld in de maanden Juni en Juli optredende asthmatische aanvallen, gepaard met hevig niezen, hoesten, prikkeling in de keel, berusten op een eigenaardige aandoening van de slijmvliezen der ademhalingsorganen, **hooikoorts** genoemd. Deze ziekte wordt bij daarvoor vatbare personen veroorzaakt door het inademen van het stuifmeel van het bloeiende gras. De duur is gewoonlijk zes tot acht weken, zij kan bekort worden door een geheele luchtverandering, hetgeen in vele gevallen een afdoend middel schijnt te zijn. Op het eiland Helgoland vertoeven telken jare een groot aantal lijdens aan hooikoorts, die daar genezing vinden. Zij hebben een bond gesloten, die zich ten doel stelt, allen hooikoortslidders inlichtingen te verschaffen omtrent de beste wijze van behandeling dezer lastige kwaal. Het zoogenaamde Pollantin wordt geroemd, helpt echter ook niet altijd. Bij aanhoudend hevig niezen is het homoeopathische middel *Sabadilla* aan te raden, dat u in 3de decimale verdunning moet gebruiken. Ook *Arsenicum* en *Gelsemium* worden aanbevolen.

Onder onze huisdieren bekleedt de hond voorzeker de eerste plaats. Zijn sierlijke lichaamsvorm, zijn scherp instinct, zijn levendigheid, de uitstekende diensten, die hij den mensch bewijst, en de gehechtheid, die hij toont aan hen, die hem verzorgen, maken hem, meer dan enig dier ter wereld, tot 's menschen vriend. Zeker, we spreken in het algemeen. Sinds bijv. de justitie en de politie op de gedachte gekomen zijn, dat de scherpe reukorganen van den hond dezen in staat stellen, hun behulpzaam te zijn bij het opsporen van misdadigers, zullen deze laatsten wel minder vriendelijk jegens den hond gestemd zijn! Maar ge zult mij toegeven, dat openbare misdadigers nog tot de uitzonderingen mogen gerekend worden. De goede verstandhouding tusschen hen en de honden is nooit zoo groot geweest, getuige het: „Wacht u voor den hond!”, dat ge bij den ingang van menige boerenhoeve ziet prijken. (?) Ik denk, dat de overige menschheid den hond des te meer waardeeren zal, nu men ook deze bijzondere gave bij het dier ontdekt, en in gebruik genomen heeft.

Het zou mij dan ook sterk bevreemden, zoo één onzer lezers of lezeressen met onverschilligheid of bij gemis aan belangstelling het oog van onze plaat afwendde onder het motto, dat ze al honderden malen honden gezien hebben. Alle honden toch zijn niet even mooi, en die, welke onze plaat ons te zien geeft, behooren wel tot degenen, welke den meest edelen lichaamsvorm bezitten. Zij behooren — ge ziet het ze terstond aan — tot de familie der *windhonden*, die zich kenmerken door hun uiterst slank, aan de borst verwijd, bij de dijen verengd lijf, hun spitsen, fijn gevormden kop, door hun dunne, lange pooten, en gewoonlijk kortharig glad vel. De languitstekende snuit, de tamelijk lange, smalle en puntige, half omhoogstaande, daarna omgebogen en met kort haar gedekte ooren, de korte en gespannen lippen geven den kop niet slechts den eigenaardig sierlijken vorm, maar doen reeds bij oppervlakkigen blik de ontwikkeling der zinnen en zintuigen vermoeden. Toch, hoe sterk het gezicht en het gehoor van den windhond moge ontwikkeld zijn, de reukorganen worden in hun werking belemmerd, omdat de zenuwen in de spitse snuit zich niet genoegzaam uitbreiden kunnen. De longen daarentegen vinden in de breede, groote, wijde borstholte uitnemend ruimte, zoodat de hond, aan wiens bloedsomloop bij zijn snelle beweging hooge eischen gesteld worden, genoeg zuurstof opnemen kan. De dijen daarentegen zijn zóó eng samengetrokken, als moesten zij tegenwicht geven aan het door de borst zware lijf en het noodige evenwicht bewaren, waarom wij hetzelfde kenmerk dan ook bij alle snel zich bewegende dieren opmerken. De pooten zijn buitengewoon fijn gebouwd; men kan daaraan bijna elke spier ontdekken, en vooral de sterke peezen, waarin de spieren uitloopen. Hetzelfde geldt zelfs voor de borstkas, en vele windhonden zien er uit, of ze reeds onder een goed gehanteerd ontleedmes vandaan kwamen. De staart is dun en sierlijk, hangt óf geheel naar beneden, óf is in het midden omgebogen, en naar boven gestrekt. Enkele rassen dragen langere haren, en onderscheiden zich dan ook door hun kleur van de veel meer voorkomende roodachtig gele windhonden.

De lezer kent het spreekwoord, dat met betrekking tot

de vogels zegt: „God gaf den één de mooie veeren, den ander de schoone stem." Of dit in overdrachtelijken zin van de menschen ook geldt, durf ik te minder uitmaken, omdat ik er hier geen ruimte voor heb. Maar voor de windhonden geldt het zeker, behoudens de uitzonderingen. De windhond is een uiterst zelfzuchtig wezen, en kenmerkt zich in het geheel niet door bijzondere gehechtheid aan zijn meester, maar sluit zich gaarne aan bij ieder, die hem streelt. Voor liefkoozingen is hij gevoeliger dan eenige andere hond, en daarbij is hij zóó prikkelbaar, dat hij bij de meest onschuldige plagerij de tanden laat zien. Ijdel en trotsch als hij is, verdraagt hij geen achteruitzetting, en openbaart dit zelfs door het sidderen van zijn geheele lichaam. Of honden ook al jaloersch kunnen zijn? Ach, konden zij het maar alleen! Moge menig mensch het bedenken, dat ook de windhond jaloersch zijn kan! Hij zal zich dan misschien schamen, vóór hem zelf en lichaam van jaloerschheid sidderen.

Heeft de windhond een meester, die hem voortdurend streelt, dan blijft hij in goeden luim en toont ook eenige gehechtheid aan zijn heer, maar nauwelijks geeft een ander hem meer bewijzen van waardeering dan deze, zoo openbaart hij zijn ontrouw. Toen Eduard III, koning van Engeland, stervende was, trok zijn zedelooze gezellin hem nog snel een kostbaren ring van den vinger, en op het oogeblik van zijn dood verliet de windhond hem, en liep tot den vijand over. De lezer zij gewaarschuwd. Voor wie?

Zooals de windhond zich tegenover den mensch verhoudt, even klein van ziel gedraagt hij zich tegenover andere honden. Hij houdt niet van hen; ze zijn hem geheel onverschillig; komt het tot een vechtpartij, dan is hij de eerste, die toebijt, en een gevaarlijke tegenpartij. Want ondanks zijn slanke, fijngevormde gestalte, is hij sterk, en zoodra het tot bijten komt, maakt hij gebruik van zijn grootte, tracht zijn tegenpartij aan den nek in de hoogte te heffen, en schudt hem zóó woedend, dat het slachtoffer hooren en zien vergaaf. Bovendien handelt hij zoo kleinzielig, dat hij zich ook met kleine honden in gevecht begeeft, terwijl andere honden, die edeler karakter bezitten, dezen met zekere minachting behandelen en ze ten minste nooit bijten.

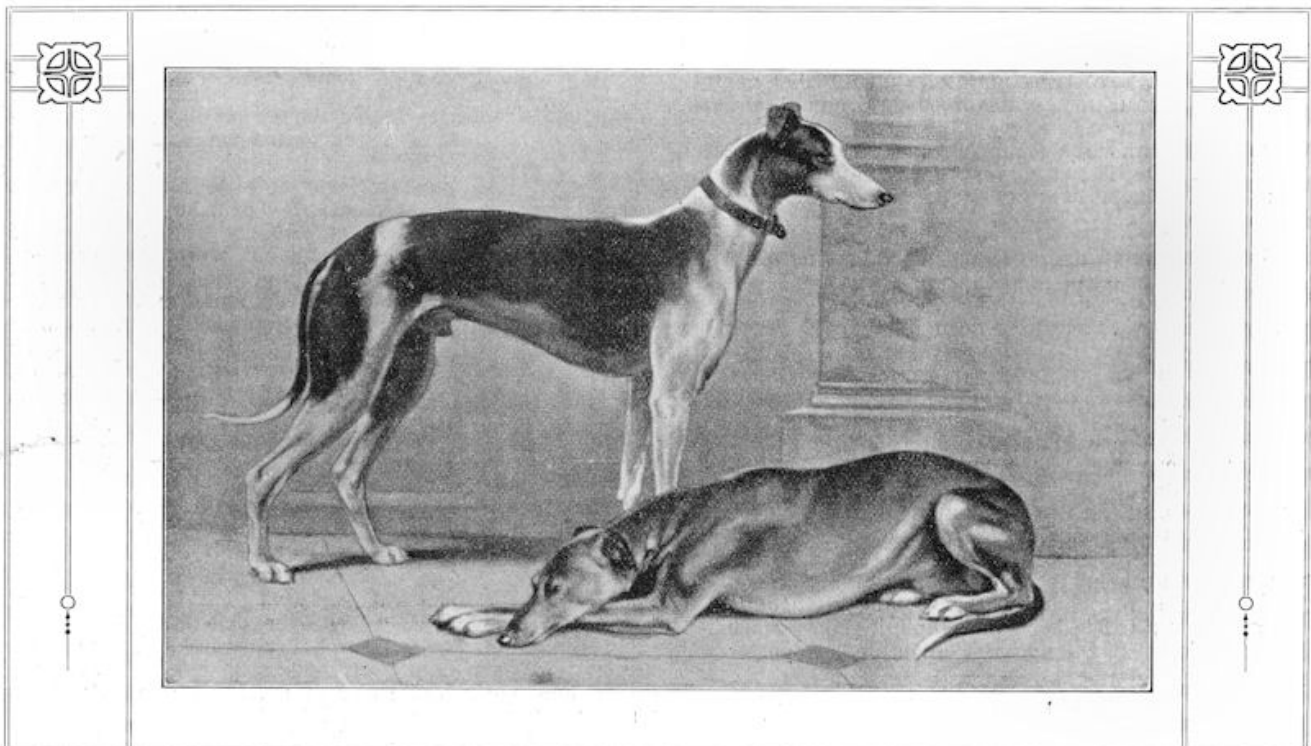
Veel meer dan in het Noorden, wordt de windhond in het Zuiden gebruikt, vooral in de steppenlanden, op de jacht en als wachthond. Tartaren, Perzen, Arabieren, Bedoeïnen, enz., stellen hem op hoogen prijs. Onder de Arabische stammen der woestijn-steppe aan den rand der Sahara is het spreekwoord in zwang:

Een goede valk, een snelle hond, een edel paard
Zijn meer dan twintig vrouwen waard.

De lezeressen van „Timotheüs" gelieven kennis te nemen, dat ik geen Arabier ben, en mij er hoegenaamd geen denkbeeld van kan maken, hoeveel twintig vrouwen wel waard zijn. Zóóveel weet ik er van, dat de waarde van ééne vrouw mij altijd ver gegaan is boven den besten valk, den snelsten hond en het edelste paard!

Hoe zeer de windhonden door de bewoners der steppen op prijs gesteld worden, blijkt wel uit het volgende: een edele windhond vreet nooit van een vuil bord, en drinkt nooit melk, waarin iemand zijn hand gedoopt heeft. Terwijl men andere honden nauwelijks voedsel geeft, maar ze veeleer dwingt met aas en beenderen zich te voeden, ze woedend uit de tenten en van den disch jaagt, slaapt de windhond naast zijn meester op tapijten, en niet zelden in één bed met zijn bezitter. Men kleedt hem aan, opdat hij niet van de koude te lijden hebbe, belegt hem met dekens, alsof hij een edel paard ware, geeft zich moeite om hem in goeden luim te houden, en dat alles, omdat men zijn gebreken aan den adeldom van zijn wezen toeschrijft. Men vindt er een genoeg in, hem met allerlei sieraad te behangen, legt hem halsbanden om, en beschermt hem met een talisman tegen den invloed van het „booze oog." Men waakt met groote zorgvuldigheid voor zijn voedsel, en geeft hem in het algemeen slechts die spijzen, welke men zelf voor lekkernij houdt. De windhond begeleidt zijn meester op diens bezoeken, ontvangt evenals deze de grootste blijken van gastvrijheid, en krijgt mede zijn deel van elk gerecht.

P. J. K.

Stoomdruk — LA RIVIÈRE & VOORHOEVE — Zwolle.